

**UCHWAŁA NR
RADY POWIATU W KOŁOBRZEGU**

z dnia 2026 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi

Na podstawie art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1684; zm.: Dz. U. z 2026 r. poz. 252 i poz. 912), art. 229 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), §46 ust. 3 i 4 Statutu Powiatu Kołobrzeskiego (Dz. Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z 2008 r. Nr 75, poz. 1638; z 2012 r. poz. 1274; z 2015 r. poz. 86; z 2017 r. poz. 3720; z 2018 r. poz. 4781 oraz z 2020 r. poz. 5219), na wniosek Komisji Skarg, Wniosków i Petycji, **Rada Powiatu w Kołobrzegu postanawia:**

§ 1. Uznać skargę, z dnia 27 maja 2026 r., na działalność dyrektora Domu Pomocy Społecznej we Włociborzu, zarejestrowaną w rejestrze skarg i wniosków pod Nr BRP.1510.1.4.2026, za bezzasadną.

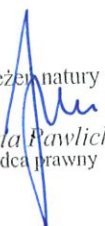
§ 2. Upoważnić Przewodniczącego Rady Powiatu w Kołobrzegu do poinformowania Skarżącego o sposobie rozpatrzenia skargi, poprzez doręczenie niniejszej uchwały wraz z uzasadnieniem.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Powiatu
w Kołobrzegu

Artur Wasiewski

Bez zastrzeżeń natury prawnej

Marta Pawlicka
radca prawny

Uzasadnienie

W dniu 12 czerwca 2026 r. do Przewodniczącego Rady Powiatu w Kołobrzegu wpłynęła skarga, z dnia 27 maja 2026 r., na działalność dyrektora Domu Pomocy Społecznej we Włociborzu.

Przewodniczący Rady Powiatu skierował skargę do rozpatrzenia przez Komisję Skarg, Wniosków i Petycji Rady Powiatu w Kołobrzegu. Na podstawie treści art. 16a ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1684 z późn. zm.), rada powiatu rozpatruje: skargi na działania zarządu powiatu i powiatowych jednostek organizacyjnych, wnioski oraz petycje składane przez obywateli i w tym celu powołuje komisję skarg, wniosków i petycji. Art. 222 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1691) natomiast stanowi, że o tym, czy pismo jest skargą albo wnioskiem, decyduje treść pisma, a nie jego forma zewnętrzna.

Zgodnie z art. 229 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, jeżeli przepisy szczególne nie określają innych organów właściwych do rozpatrzenia skargi, rada powiatu jest organem właściwym do rozpatrywania skarg na kierowników powiatowych jednostek organizacyjnych.

Członkowie Komisji Skarg, Wniosków i Petycji na posiedzeniu, które odbyło się w dniu 27 lipca 2026 r., zapoznali się z treścią skargi oraz wyjaśnieniami dyrektora Domu Pomocy Społecznej we Włociborzu.

Ustalono, co następuje:

- Skarżąca, działając w imieniu swojej matki - podopiecznej Domu Pomocy Społecznej we Włociborzu, zarzuca dyrektorowi Domu Pomocy Społecznej we Włociborzu rażące zaniedbanie obowiązków służbowych i naruszenie praw mieszkańca. Skarżąca stwierdziła, że mieszkanka jest osobą posiadającą pełne zdolności do czynności prawnych, nie jest osobą ubezwłasnowolnioną i w dniu 20 listopada 2025 r. złożyła pismo, zobowiązujące DPS Włocibórz do przelewania brakującej kwoty za pobyt w DPS z Jej osobistego konta depozytowego. Wskazana we wniosku, podpisanym przez mieszkankę, kwota 1.400,00 zł miesięcznie miałyby zwiększyć odpłatność mieszkanki (art. 61 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej stanowi, że opłatę za pobyt w domu pomocy społecznej wnosi mieszkaniec domu, nie więcej jednak niż 70% swojego dochodu), a tym samym zwolnić z opłaty za pobyt Centrum Usług Społecznych i wykluczyć z ponoszenia odpłatności wnuki mieszkanki. Ww. wniosek został napisany przez jedną z córek i podpisany przez mieszkankę w Jej pokoju bez obecności pracowników DPS, którzy mogliby poświadczyć autentyczność woli mieszkanki i Jej podpis.

- Dyrektor DPS Włocibórz, po rozmowie z córkami mieszkanki oraz po zapoznaniu się z treścią złożonych dokumentów, powzięła uzasadnione wątpliwości, czy przedłożona dyspozycja stanowi rzeczywiście świadome i swobodne oświadczenie woli osoby, której stan zdrowia od dłuższego czasu budził poważne zastrzeżenia personelu, sprawującego nad nią całodobową opiekę. Wątpliwości te dotyczyły wyłącznie zdolności mieszkanki do świadomego podejmowania decyzji, a nie samej możliwości dysponowania środkami finansowymi przez osobę posiadającą pełną zdolność do czynności prawnych. Realizacja takiej dyspozycji prowadziłaby do sukcesywnego uszczuplania zgromadzonych środków finansowych osoby, której stan psychiczny wymagał wnikliwej oceny. Pani Dyrektor posiadała wiedzę o istniejących rozbieżnościach pomiędzy córkami mieszkanki, dotyczących prowadzenia spraw matki, co nakładało na DPS obowiązek zachowania szczególnej ostrożności oraz bezstronności.

- Mając na uwadze powyższe, Pani Dyrektor w pierwszej kolejności zleciła ocenę psychologiczną mieszkanki. Opinia psychologiczna, sporządzona w dniu 9 grudnia 2025 r., wskazuje na głębokie zaburzenia funkcji poznawczych, znaczne zaburzenia pamięci, brak orientacji co do miejsca, czasu i własnej sytuacji życiowej oraz brak zdolności do świadomego podejmowania decyzji. W celu potwierdzenia powyższych ustaleń, Pani Dyrektor skierowała mieszkankę na konsultację psychiatryczną. Lekarz psychiatra, po przeprowadzeniu badania w dniu 12 grudnia 2025 r., rozpoznał u mieszkanki otępienie w stopniu znacznym oraz wskazał, że nie jest zdolna do świadomego oraz odpowiedzialnego podejmowania decyzji dotyczących swojej osoby i majątku. Po dokonaniu analizy zgromadzonej dokumentacji medycznej oraz po konsultacji z radcą prawnym, Pani Dyrektor DPS wystąpiła do wszystkich trzech córek mieszkanki z prośbą o przedstawienie pisemnego stanowiska w sprawie podjęcia działań zmierzających do złożenia wniosku o ubezwłasnowolnienie mieszkanki. Uzyskane stanowiska potwierdziły istnienie rozbieżności pomiędzy najbliższymi członkami rodziny mieszkanki. W opinii Dyrektora DPS, zaistniała sytuacja dodatkowo potwierdziła potrzebę skierowania sprawy do niezależnego organu.

- Mając na uwadze całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, brak zgodnego stanowiska rodziny, wyniki konsultacji specjalistycznych oraz obowiązki ochrony dobra mieszkanki, Pani Dyrektor DPS uznała, że

dalsze pozostawanie w bezczynności mogłoby narazić mieszkankę na ryzyko naruszenia Jej interesów osobistych i majątkowych. W związku z powyższym, w dniu 16 lutego 2026 r. do Prokuratury Rejonowej w Kolobrzegu skierowano wniosek o podjęcie działań zmierzających do wszczęcia postępowania o ubezwłasnowolnienie mieszkanki.

Członkowie Komisji, po dokładnym przeanalizowaniu dokumentacji, odnieśli się do zarzutów podniesionych w ww. skardze, w sposób następujący:

- Niezasadny jest zarzut, jakoby Dyrektor Domu Pomocy Społecznej bezprawnie odmówił realizacji dyspozycji dotyczącej środków zgromadzonych na rachunku depozytowym mieszkanki. Podjęta decyzja nie wynikała z kwestionowania prawa mieszkanki do dysponowania własnym majątkiem ani z odmiennej interpretacji przepisów dotyczących odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej. Istotą sprawy były uzasadnione wątpliwości dotyczące zdolności mieszkanki do świadomego i swobodnego wyrażenia woli w zakresie czynności wywołującej skutki majątkowe, które znalazły potwierdzenie w opinii psychologa oraz lekarza psychiatry. W ocenie członków Komisji, Pani Dyrektor nie tylko miała prawo, ale wręcz obowiązek zachowania szczególnej ostrożności przed wykonaniem dyspozycji, skutkującej systematycznym uszczuplaniem majątku mieszkanki. W przeciwnym wypadku mogłaby narazić się na zarzut nienależytego wykonywania obowiązków służbowych oraz braku należytej ochrony interesów mieszkanki.

- Za niezasadny należy uznać zarzut, że Dom Pomocy Społecznej samodzielnie przesądził o konieczności ubezwłasnowolnienia mieszkanki. Kompetencję taką posiada wyłącznie Sąd powszechny. Złożenie wniosku do Prokuratury Rejonowej miało na celu wyłącznie umożliwienie właściwym organom dokonania niezależnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i podjęcia decyzji, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Skierowanie sprawy do Prokuratury nie oznaczało przesądzenia wyniku postępowania, lecz było realizacją obowiązku działania w sytuacji, gdy dobro mieszkanki mogło wymagać ochrony prawnej.

- Nie znajduje potwierdzenia zarzut dotyczący rzekomego naruszenia praw mieszkanki poprzez pozbawienie Jej możliwości korzystania z własnych środków finansowych. Dom Pomocy Społecznej zapewnia mieszkance wszystkie świadczenia, wynikające z przepisów prawa oraz indywidualnych potrzeb (zakup leków, środków, higienicznych, wyrobów medycznych oraz innych niezbędnych artykułów). Środki zgromadzone na rachunku depozytowym pozostają zabezpieczone do czasu wyjaśnienia sytuacji prawnej.

- Za całkowicie bezpodstawny należy uznać zarzut, jakoby Pani Dyrektor wpływała na decyzje członków rodziny lub nakłaniała ich do zajęcia określonego stanowiska. Skierowane do córek pisma miały charakter wyłącznie informacyjny i zmierzały do ustalenia, czy najbliżsi członkowie rodziny zamierzają samodzielnie podjąć działania prowadzące do uregulowania sytuacji prawnej mieszkanki. Fakt, że stanowiska córek były rozbieżne, jednoznacznie potwierdza, że Dom Pomocy Społecznej nie wywierał wpływu na ich decyzje.

- W ocenie członków Komisji, wszystkie podjęte przez Dyrektora Domu Pomocy Społecznej we Włociborzu działania były zgodne z zasadą należytej staranności oraz obowiązkiem ochrony osób wymagających całodobowej opieki.

W związku z powyższymi ustaleniami Komisji Skarg, Wniosków i Petycji, Rada Powiatu w Kolobrzegu postanowiła uznać skargę, z dnia 27 maja 2026 r., na działalność dyrektora Domu Pomocy Społecznej we Włociborzu, za bezzasadną.

W myśl art. 239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności, organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy, bez zawiadamiania skarżącego.